

DOUBRAVICKÝ OBČASNÍK

ZPRAVODAJ OBCÍ DOUBRAVICE, VELEHRÁDEK A ZÁLESÍ

vychází 3. prosince 2021

elektronická verze

Vážené čtenářky, vážení čtenáři Doubravického občasníku!

Rok 2021, rok v mnohých směrech velmi náročný, se chýlí k svému závěru a Vám se dostává do rukou nové, v tomto roce druhé, číslo Doubravického občasníku.

V lednovém čísle jsem oznámila svou rezignaci na funkci „šéfredaktorky“ našeho obecního zpravodaje. Neměla jsem chuť v práci po 19 letech pokračovat, vyhořela jsem. Nabídla jsem svou funkci komukoli, kdo by štafetu rád převzal. Záhy se mi dostalo reakcí od některých čtenářů – sice pochopení pro mé rozhodnutí, ale současně i zklamání a obavy z případného zániku DO. Na převzetí štafety se mi nikdo nezval, tak jsem oslovila osobu, která se po přistěhování do obce stala hlavní organizátorkou akcí pro děti i dospělé, Míšu Křížovou. Neodmítla, je však velmi zaneprázdněna aktivitami s dětmi, a tak jsem na ni funkci nepřehodila, ale přijala ji do týmu, který vedle mě a nyní i Míši Křížové, tvoří ještě Štěpánka Odrášková, zodpovědná za grafickou úpravu zpravodaje. V práci tedy pokračuji, Občasník bude žít dále, ale Vás, čtenáře, prosím o pomoc a spolupráci. Pomozte nám a pište nám podněty, nápady, s jakými příspěvky, s jakými tématy byste se na stránkách DO rádi setkávali, své příspěvky, články nám i posílejte.

Přeji Vám příjemné chvíle při čtení Občasníku, poklidný advent a radostné, pohodové a ve zdraví strávené svátky vánoční. V roce 2022 ať Vás provází veselá mysl, ať k Vám přicházejí jen samé dobré zprávy, ať jste obklopeni milými lidmi, ale hlavně ať jste zdraví.

Lucie Baliharová

Krásný den milá čtenářko, milý čtenáři!

Nemohu si pomoci, ale musím se zeptat - cítíte tu vůni? Cítíte ji? Nejraději bych se zeptala každého jednoho z vás a věřím, že by odpovědi byly jen dvě - buď ano, nebo ne. Buď už se u vás peče, nebo se ještě nezačalo (a třeba ani nezačne). Vždycky přibližně od půlky listopadu už mnohé domovy provoní vůně perníku, badyánu, skořice, protože pravé perníčky potřebují tzv. dozrát, změkknout a, pravda, ne vždy se jim to podaří a pak se z nich stávají spíše dekorační prvky než dobrota ke kávě či k čaji. Nicméně právě tímto pečivem rok co rok startují přípravy na nadcházející adventní čas, který je obdobím lahodným, voňavým, štědrým a kaloricky opravdu výživným. Do krabic vystlaných ubrousky se postupně vrší kupičky s lineckým, vanilkové rohlíčky, pusinky, marokánky, išelské, kokosky, pudinkové, strojkové, později přibydou ještě nepečené kuličky, rolády, včelí úlky. Vše je krásně a úhledně srovnané a každý jeden pidikousek čeká na svou vteřinu slávy, než skončí v útrobach lidských (někdy i zvířecích, to záleží, kdo dřív přijde a mele). Moc dobře víme, že jedna dobrota nestačí, je třeba ochutnat ještě tohle a támhleto, jestli se dobře rozleželo, navíc u sousedů mají odlišné recepty a tchyně umí zase skvěle jiné druhy, které doma na talíři nenajdete. Zkrátka Vánoce se kromě jiného točí i kolem cukroví, které svou vůní silně konkuruje purpuře, jež se rozvaluje tiše a ochotně na plotně a voní, kráááásně vonííí ...

Takový ten vtípek, že do Štědrého dne platí příkaz "Nežer to!" a hned druhý den se bytem ozývá "Kdo to bude jíst?", ten asi znáte. Ale ruku na srdce - beztak je to všude stejné, ať už je den před, nebo po, stejně se ty bohaté krabice smrskávají postupně a nejrychleji ubývá to, co má kdo nejradši. U nás jsou to pravidelně úlky, kterých je třeba dělat nejméně dvojitou dávku, pak hned zmizí linecké, naopak nejdéle se zdržuje a loudá kávové s karamellem, nad kterým se vznáší prosba: "Mami, tohle už příště nepeč!" Jenže jak by ten naložený talíř vypadal smutně, kdyby tam ležely jen dva druhy cukroví? No to přece nejde! A tak asi právě proto, aby ten pohled na výsledek, z pravidla ženské práce a pečlivosti, za něco stál, pouští se hospodyňky každoročně do díla a překonávají samy sebe, aby pak s úlevným oddechem přiklaply víko, omyly válečky a vykrajovátko a nalily si skleničku vaječného likéru - samozřejmě domácího - za odměnu, že se jim to letos zase tak pěkně povedlo a bude co zobat k pohádkám.

Přátelé, přeji vám vskutku štědrý a veselý advent, plný hojnosti, dobré nálady, smíchu a lehkosti na duši i na těle. Užijte si čekání na Vánoce, vychutnejte si vše, co Vám nadcházející

svátky přinášejí a upustíte od hlídání se a od limitů. Hodujte, radujte se a ... ó, ano, ochutnejte, co Vaše hrdlo ráčí. Mějte se báječně a ať se Vám daří! Vaše RD

Z RADNICE

Miloš Valášek, starosta

Krátce k letošnímu stavebnímu dění v obci

Dostavba akumulace vody ČS Žlábek

V rámci této akce byl zatím osazen vodojem o objemu 20 m³, dále bylo položeno přívodní a výtlačné vedení, drenáže a výpustní potrubí včetně protlaku pod silnicí. Zbylé práce jako jímání vody, montáž technologie a úprava čerpací stanice budou provedeny do 30.4.2022. Na akci nám formou dotace přispívá ve výši 70 % uznatelných nákladů Státní fond životního prostředí. Po dokončení a nezbytné papírové válce (kolaudace, vyúčtování dotace, hygiena apod.) bude tato čerpací stanice zásobovat vodou dolní část Doubravice a Velehrádek. V případě poruchy na vrtech čerpací stanice u bývalých Vánočních ozdob bude možné z tohoto zdroje zásobovat celou Doubravici.

V souvislosti s touto stavbou bych chtěl poděkovat manželům Paříkovým za trpělivost, kterou s námi měli, když jsme jim zhruba na měsíc rozkopali pozemek.

Sportovní areál

Rekonstrukce doubravického sportoviště je téměř hotova, z klimatických důvodů budou pouze závěrečné terénní úpravy v zadní části sportovního areálu, výsadba keřů a osetí fotbalového hřiště provedeny v jarních měsících. Na akci nám přispěl Královéhradecký kraj dotací ve výši 1 241 000 Kč., druhá dotace od Ministerstva pro místní rozvoj po mnoha odkladech nakonec přidělena nebyla, dokonce nám nebylo z uvedeného ministerstva do dnešního dne ani zasláno oficiální vyjádření o důvodech nepřiznání dotace. Tímto bych chtěl ještě jednou vyzdvihnout příspěvek Královéhradeckého kraje, který rozhoduje v předem zveřejněných termínech, v jednoduchém a uživatelsky přívětivém prostředí a hlavně poskytne peníze předem. Bez nich bychom se do této akce vůbec nemohli pustit.

A co se připravuje v obci na rok 2022?

Z pohledu obce bude příští rok určitě finančně náročný, a to nejen kvůli naplánovaným výdajům, ale také kvůli poměrně nejistým příjmům v souvislosti se současnou situací v hospodářství, státních příjmech a různých vnějších nepříznivých vlivech. Z těchto důvodů se budeme muset soustředit hlavně na dokončení akcí z roku 2021 a z těch nových hlavně na chodníky. Teprve až budeme mít toto finančně pokryto, tak budeme moci přemýšlet o ostatním.

Největší stavební akcí bude určitě **rekonstrukce silnice II/325** v úseku od středu obce na její konec ve směru na Bílou Třemešnou (horní konec). Půjde o kompletní rekonstrukci komunikace, kterou realizuje Královéhradecký kraj, a výstavbu nových chodníků, kterou bude zajišťovat obec Doubravice. Na akci v současnosti probíhá výběrové řízení, které na obě části zakázky zajišťuje Královéhradecký kraj, což znamená, že obě zakázky (silnice financovaná KHK a chodníky financované obcí Doubravice) bude stavět jeden dodavatel. Stavba bude probíhat za úplné uzavírky, předpokládaný termín realizace je červen až říjen 2022.

Ještě předtím by měla v termínu březen až červen 2022 proběhnout rekonstrukce části silnice III/30011 v úseku ze Zálesí do Doubravice. Akce je zařazena v investičních záměrech kraje na r. 2022. Ovšem dokud tam ty stavební stroje neuvidím...

Využití budovy s č.p. 10, tj. bývalá prodejna

Obec tuto nemovitost koupila v loňském roce během elektronické aukce od insolvenčního správce. Ještě v loňském a částečně i v letošním roce bylo provedeno vyklizení nemovitosti od nepořádku zanechaného tam předchozími vlastníky či nájemci (dalo to skoro na tři kontejnery). Také bylo provedeno prvotní zajištění střechy proti zatékání a připojení objektu na elektřinu, zde jsme museli jednat rychle, dokud platila původní rezervace příkonu.

Letos jsme začali nejprve formou studie, kterou zpracoval p. Ota Munzar, řešit budoucí využití objektu. Jako první jsme opustili myšlenku bytů nebo pronájmu soukromému subjektu na nějaké dílny nebo sklady. Na to je tak hezkého a velkého prostoru ve středu obce škoda. Po různých diskusích jsme došli ke dvěma možným variantám:

1) Větší část prostoru využít pro vybudování centra pro volnočasové aktivity. Ať jde o možnost setkávání občanů (oslavy, posezení s přáteli...), tak pro činnost různých zájmových kroužků (divadlo, dětské divadlo a zájmová činnost dětí, cvičení, zázemí spolků aj.), ale také třeba na jednodušší prostorově nenáročné sporty (stolní tenis o.). Na tomto panuje mezi zastupiteli vcelku shoda.

2) Co se týká druhé menší části, tak tam diskutujeme dvě různé a zcela odlišné varianty. Buď vybudovat sociální zázemí pro zaměstnance, malou dílničku a nějaký skladový prostor. Přiznejme si, že situace, kdy si zaměstnanec nemá ani kde umýt ruce nebo si zajít na WC, není zrovna v 21. století ideální. O skladových prostorách ani nemluvě, teď máme věci rozestrkané všude možně – i v pronájmu.

Jako druhou variantu řešíme možnost vybudovat menší prodejnu typu v Dubenci provozované prodejny regionálních potravin nebo menší provozovny Jednoty. Pro získání informací o zkušenostech s provozováním takovýchto prodejen jsme spolu s místostarostou oslovili obce Dubenec a Bílé Poličany a nakonec s konkrétním požadavkem i družstvo Jednota Nová Paka, která provozuje právě zmíněné Bílé Poličany. Výsledek není právě povzbuzující, v obou případech je provoz prodejny nerentabilní a obce ho dotují - Dubenec méně, Bílé Poličany více (část financí se nyní dá získat z dotace). Ovšem i kdybychom se smířili s tím, že budeme takovou prodejnu dotovat, tak narážíme na neochotu ji provozovat. Argumenty jsou víceméně obdobné:

- nutnost určité výše tržeb, kterou zde nelze dosáhnout a jejichž výše se postupně se zvyšujícími mzdovými náklady zvyšuje
- dlouhá doba od uzavření původní prodejny, kdy si lidé mezitím vytvořili jiné nakupovací návyky
- blízkost Dvora Králové se všemi jeho nákupními centry, slevovými akcemi, zaměstnáním a nákupy lidí cestou domů
- malý počet obyvatel a nepřítomnost nějakého většího subjektu (zaměstnavatel, škola...)
- a řekněme si, kolik z nás půjde nakupovat bez ohledu na cenu, když slova "*akce v Kauflandu*" zní tak vábivě

Přiznávám, že výše uvedené argumenty nemám ze sebe, ale z konkrétních vyjádření starostů Dubence a Bílých Poličan a od jednatele Jednoty Nová Paka. Za mě tedy je prodejna hezká myšlenka, ale těžko realizovatelná. Spíš bych se tedy klonil k zázemí pro obec.

Uvítáme ovšem jakýkoliv nápad či podnět nebo třeba i zájemce.

PRODEJNA V DOUBRAVICI?

Vít Paula

Se získáním budovy bývalé prodejny do vlastnictví obce nás čeká vcelku příjemná povinnost rozhodnout o jejím dalším využití. Shoda panuje na potřebě vybudování prostoru pro setkávání lidí, mladých i seniorů podle jejich potřeb a zájmů.

Vedle tohoto centra jsme na zastupitelstvu probírali i možnost zřídit ve zbylém prostoru prodejnu se smíšeným zbožím (potraviny a základní drogerie). Diskutovali jsme o ní my, pro které není problém sednout do vozu a zajet do supermarketu. Jsou tu ovšem staří lidé, kteří už nemají ŘP, ani příbuzné, co by jim nákup dovezli. A jsou tu i ostatní, kteří by tu chtěli nakupovat sortiment, co není ve městě běžně k dostání. Mám tím na mysli zboží od blízkých regionálních dodavatelů – maso, drůbež, uzeniny, sýry, zeleninu apod.

Ne, není to blouznění praštěného dědka. Malé místní obchody existují ve Velkém Vřeštově, v Bílých Poličanech, Kocbeři, v Dubenci a jinde. Fungují pod různými zřizovateli a na různé úrovni. To, co mají společného, jsou Jejich počátky a rozjezdy, které byly vždy velmi těžké a pomalé. Ono překonat stereotyp uvažování zákazníků, stejně jako stereotyp uvažování obchodníka, není ani trochu jednoduché.

Měl jsem možnost, coby zákazník, být svědkem rozjezdu a fungování Regionální prodejny v Dubenci. Původně jsme tam jezdili pro jejich kefíry a mléko, nesrovnatelně kvalitnější než ve městských marketech. Teď tu najdete velký výběr čerstvého masa ve vakuovaných obalech, uzeniny sem dodává hned několik malých dodavatelů z okolí cca 25 km. Mají od malých sedláků i česnek, cibuli a brambory, objednávají velmi chutná chlazená kuřata z venkovního malochovu, sýry atd. Zkrátka zboží, které v supermarketu neseženete za žádnou cenu.

Jezdíme tam 2 x týdně a téměř pokaždě tu stojí dodávka od jiného dodavatele s nabídkou, nebo s doplněním zboží. Dopracovat se k tomuto stavu ale nebylo vůbec jednoduché a podobenství „krev, pot a slzy“ není až tak přehnané. Možná, že někde místní prodejny skomírají, ale je to o lidech, o jejich nápadech, invenci a vytrvalosti. Navíc, vždycky se mi vyplatilo učit se u těch, kteří umí.

Klasická prodejna pouze se základním sortimentem v době supermarketů dne už neobstojí. Je také poctivé si uvědomit, že Doubravice má za sebou dlouhou přestávku bez fungujícího obchodu. Za tu dobu se nákupy přesměrovaly do města.

Ten, kdo by se do takového úkolu chtěl pustit, by mohl počítat s podporou obce a např. s krajskou dotací na *Podporu provozu prodejen v malých obcích*. Vše ostatní bude závislé už jen na jeho odvaze, invenci a na schopnosti přesvědčit lidi svým sortimentem a samozřejmě přístupem k zákazníkovi.

To je můj osobní názor.

Takže se ptám – neznáte někoho, kdo by byl ochoten něco takového v Doubravici zkusit?
--

Z OBECNÍ KRONIKY

ROK 1928

Lucie Baliharová

Rok 1928 byl rokem desetiletého jubilea mladého našeho státu. Radostné vzrušení naplnilo naše nitra a s nadšením nastoupili jsme s počátkem roku do nové plodné práce.

Škola

Dosavadní řídící učitel František Josífko byl dne 1. 2. k vlastní žádosti přeložen na učitelské místo v Pardubicích. V obci působil 17 roků. Zúčastnil se práce v národní demokracii, Národní Jednotě Severočeské a v Sokole. Na jeho místo jmenoval o.š.v. Josefa Černého, učitele, zatímnním řídícím učitelem. Na učitelské místo ustanoven Karel Ježek, zatímnní správce školy v Máslojedech. 4.3. byla ve škole besídka k poctě narození presidenta T.G.M. a 7. 3. zúčastnily se děti tělocvičné besídky pořádané Sokolem. U Památníku padlých položen věnec.

Římskokatolické náboženství vyučovala Anna Macháňová, učitelka z Černožic. Po ní 1.8. převzal vyučování E. Jaroš, farář v Lanžově. Československé náboženství po odchodu učitele Horáčka převzala vyučování 1. 9. Zdeňka Meluzínová. Žáci podnikli následující výlety: Malá Skála, Trosky, Chlum. Stradatelé ušetřili Kčs 1 391,30.

16. 10. byl nešťastnou náhodou spolužákem Vlad. Munzarem zastřelen Jar. Kunc, žák obecné školy. Nešťastná příhoda se stala v hájovně asi v 16 hodin.

1. 8. byl zatímní řídící učitel Josef Černý jmenován definitivním řídícím učitelem, odstěhoval se do školy. Karel Ježek byl 1.9. jmenován definitivním učitelem a odstěhoval se do bytu Josefa Černého. 28. 10. besídka na paměť desetiletého trvání republiky Československé. Průvod k Památníku padlých a odpoledne průvod na cvičiště, kde byla vztyčena státní vlajka.

Školní třídy byly propůjčeny letní dětské kolonii. Opraven byt řídícího učitele. Žactvo bylo pojištěno proti úrazu. Děti bylo 96 u nás a jinam chodilo 30.

Marie Bauerová, učitelka domácích nauk, byla přeložena do Dvora Králové a na její místo ustanovena Marie Krejzová. Místní školní rada každoročně přispívala ze svého rozpočtu na úpravu letního cvičiště, jehož byla spoluvlastnicí, obnosem Kčs 200.

Lidová škola hospodářská

K návrhu školského výboru lidové školy hospodářské ustanovilo ministerstvo zemědělství správcem I.š.h. řídícího učitele Josefa Černého. Karel Ježek převzal předměty technické. Ostatní nezměněno. 18.-19. 5. navštívili žáci I.š.h. hospodářskou výstavu v Praze. Taktéž navštívili v Třebihošti odborně vedený chov králíků u Jana Machka. Zájem o školu stoupal.

Knihovná rada

Knihovná rada doznala změny. Za zemřelého pokladníka Františka Havla vedl pokladnu Josef Černý. Později byl zvolen pokladníkem učitel Karel Ježek. Předsedou a knihovníkem zvolen řídící učitel Josef Černý. Knihy byly půjčovány vždy od 8 do 11 hodin v neděli dopoledne. Koncem roku 1928 čítala knihovna 433 svazky. Počet čtenářů 60 osob, výpůjček 720. Počet obyvatelů v obci 883.

upraveno

AKCE S DĚTMI

Michaela Křížová

Dramatáček

Doubravický dramatáček se stále pravidelně schází. Bohužel nám různá opatření a nemoci dost často staví do cesty překážky. My se jich ale nebojíme! Letošní sezónu zakončíme, pokud nám situace dovolí, návštěvou hradeckého divadla Drak, kde zhlédneme jejich vánoční hru. Pokud to bude možné, rádi bychom vám také zahráli naši novou krátkou vánoční hru na již tradičním zpívání u vánočního stromečku. Na příští rok chystáme pohádku. Jakou? To se nechte překvapit.

Doubravice na ledě

V první polovině února letošního roku mrzlo tak, že se dostatečně silná ledová vrstva vytvořila i na doubravické požární nádrži. Díky práci několika dobrovolníků, kteří vyhrnovali sníh a ledovou plochu upravovali, se „koupaliště“ stalo rájem bruslařů. Malí i velcí se proháněli na ledové ploše navzdory třesutým mrazům. Holky a kluci z celé vesnice popadli hokejky a užívali zimních radovánek.

Prázdninová hra

Jelikož se na jarní prázdniny, které byly tentokrát v polovině února, oteplilo a nedalo se bruslit ani sáňkovat, připravila paní Jana Štěpánová pro děti zábavnou plyšákovou hru plnou zajímavých úkolů. Odměnou dětem byla zábavná stezka, na které se určitě nenudily, a také sladká odměna v podobě výborných perníčků od hlavní organizátorky.

Tradiční pálení čarodějnic

V tomto roce, stejně jako v roce 2020 proběhlo kvůli proticovidovým opatřením tradiční pálení čarodějnic v netradičním termínu, a to 22. května. Akce, která byla ukončena krásným ohňostrojem, se zúčastnila spousta místních i přespolních. Jedinou upálenou byla naštěstí jen vystrojená čarodějnice od paní Ivany Boutteiller. Akce byla velmi vydařená a doufejme, že ji v příštím roce zopakujeme, již v obvyklém termínu.

Dětský den

Díky velkému úsilí všech dobrovolníků a za finanční podpory od obce se nám 12. června povedlo na fotbalovém hřišti uspořádat Dětský den. Přišlo velké množství dětí, na které čekala spousta zábavy v podobě různých soutěží, již tradičně s trpaslíky, jízda na koních, potisk na trička linorytem, kdy si děti mohly vyrobit i vlastní šablonu, šplh na laně zavěšeném na odtahovém kamionu, improvizovaný bazén v radlici a kluci určitě uvítali prohlídku tahače kamionu. Velkou atrakcí byl zásah zdravotníků záchranné služby, kteří si s houkačkou přijeli pro zraněného trpaslíka. Naštěstí se ukázalo, že zranění nebylo vůbec vážné, a tak se

zdravotníci mohli věnovat dětem a ukázat jim sanitku zvenčí i uvnitř a odpovědět na spoustu zvědavých dotazů. Skvělou atmosféru podpořilo i výborné občerstvení v podobě oblíbených palačinek a párků v rohlíku. Nechyběla ani spousta odměn, vyhlášení nejlepších masek a letadlo, které z nebe házelo bonbóny. Věřím, že se akce vydařila, všichni si ji užili i vzhledem k tomu, že byla naposledy na našem starém hřišti. No a příští rok již na novém...

Doubravice na vodě

Na první týden letních prázdnin jsme naplánovali odvážný kousek. Ač většina nevodáků nebo vodáků amatérů, rozhodli jsme se zdolat Jizeru na lodích. 5.července v 9:00 hod. se parta 45 Doubravických, všech věkových kategorií, vydala z královédvorského vlakového nádraží směrem Malá Skála. Cílem bylo zdolat přibližně osmikilometrový úsek z Malé Skály do Dolánek. Na řeku se vydalo pět raftů a dvě kánoe. Počasí nám celkem přálo, nejprve sice trochu poprchávalo, ale pak vykouklo sluníčko a celý den se nesl v pohodovém duchu. Jelikož jsme si prozřetelně půjčili lodě až pod jediným jezem, který na daném úseku řeky byl, do cíle se bezpečně dostalo všech sedm plavidel. Cestu jsme zakončili v kempu Zrcadlová koza. Největší dobrodružství nás ale teprve čekalo. Z kempu jsme si na cestu zpět na vlakové nádraží na Malé Skály zamluvili vyhlídkovou mašinku. Vzhledem k počtu účastníků zájezdu to mašinka neměla jednoduché, do kopce supěla, funěla a vůbec vydávala všelijaké roztodivné zvuky. Z kopce to nebylo o moc lepší. Myslím, že jsme si všichni, včetně řidiče vyhlídkového vláčku, oddechli, když jsme dorazili do cílové stanice. A pak, že je voda nebezpečná.... Pro velký úspěch akce

jsme se rozhodli v druhé polovině prázdnin uspořádat ještě jednu výpravu. Tentokrát se pět raftů a jedna kánoe vydaly po Divoké Orlici z Kostelce nad Orlicí do Týniště. I tentokrát se počasí vydařilo a všichni se zdárně dostali do cíle. Těším se, že příští rok budeme pokračovat v objevování krás českých řek.

Bubákoviny aneb Cesta za dušičkami

Na fotbalovém hřišti se 30. října uskutečnila Cesta za dušičkami. Po zhasnuté obci se proháněla roztodivná strašidla, která po dětech vyžadovala plnění různých úkolů. Jelikož v naší obci jsou jen samé odvážné děti, nebyl to pro ně problém. Děti si na hřišti opekly buřtík, dospělí zahřál svařáček.

Jelikož to byla poslední akce pro děti organizovaná v tomto roce, musím poděkovat všem, kteří

se na organizaci všech akcí podíleli. Zároveň budu ráda, když i příští rok budeme pokračovat ve stejném duchu. Pokud by se chtěl kdokoliv z obce přidat, ať už pomocí na jednotlivých akcích nebo přispět svým dobrým nápadem či myšlenkou budu ráda, když se mně ozve na můj email saveli@email.cz.

Z Doubravice do pekla a zpátky

Zaměstnanci České spořitelny se zapojili do projektu Spořka Českem a „rozsvítili“ další bod na mapě České republiky v podobě Doubravice. Štafeta Spořka Českem má úctyhodných 1010 km, přesto se nepodaří projít celou Českou republiku, kde zanechala Spořka stopu. Zaměstnanci Spořky si vytvářejí vlastní vedlejší trasy, díky nimž se podaří projít a rozsvítit body na celé mapě Česka. Banka prostřednictvím této štafety podporuje nejen zdraví svých zaměstnanců, ale také pomáhá celospolečensky prospěšným aktivitám...tento rok, pomáháme uklidit Česko. Cílem je společně zažít to, co se jen tak společně nezažije – projít Česko a udělat něco pro své okolí. A proto se naše pobočky ze Dvora Králové, Úpice, České Skalice a Červeného Kostelce po více jak roce sešly, abychom se do této aktivity zapojili. V rámci vedlejší trasy tvořené procházkou z Doubravice, přes Čertovy hrady a okolo bývalé tvrze Zátluky, vybaveni odpadkovými pytlí a dobrou náladou, jsme pomohli uklidit okolí Dvora Králové nad Labem. Na konci procházky nás čekala odměna v podobě opékání buřtů a oslava narozenin naší manažerky Ivety na fotbalovém hřišti v Doubravici.

Dagmar Végsöová

NA COVIDA-19 „SELSKÝM ROZUMEM“

MUDr. Jaroslav Špatenka

Vážení spoluobčané,

koncem prosince to budou dva roky od prvních informací o infekci vysoce nebezpečným virem, který byl nazván Covid-19 a klasifikován jako virus SARS-CoV-2. Způsobil masový výskyt těžkého, až fatálně probíhajícího onemocnění ve Wu-chanu v Číně. Zprvu bylo krátce onemocnění bagatelizováno. Poměrně rychle však byl rozpoznán vznik pandemie a Čína předvedla světu, jak se k takové krizi postavit. Lokality s výskytem infekce drasticky izolovala armáda, během týdne byla postavena obří nemocnice přímo v epicentru nákazy a materiálně, technicky a personálně byla direktivně zajištěna. Takovýto postup tzv. demokratický svět neumí, a tak došlo velmi rychle ke globálnímu rozšíření infekce s katastrofálními důsledky pro obyvatele některých oblastí a zemí.

Nejen v Česku, ale opět globálně se ukázalo, že jenom málokde jde politikům skutečně o občany a že média se snaží z každé situace vytěžit maximum bulvárních zpráv. Z televizních a rozhlasových stanic se na nás hrnuly a stále valí laviny zpráv, opakovaných 24 hodin denně a stejnými informacemi byly a jsou zaplněny stránky novin a časopisů ... Logicky, prakticky okamžitě stejným způsobem reagoval svět internetu.

Velmi jsem ocenil, že zastupitelstvo naší obce se k problému postavilo zodpovědně, byli jsme velmi brzy vybaveni ochrannými i dezinfekčními prostředky a povzbuzující bylo, že se naprostá většina občanů obecně v naší oblasti chovala zodpovědně v nákupních centrech, v hromadné dopravě a prakticky všude na veřejnosti. Méně ukázněni jsme byli v soukromí.

Mediální masáž měla za následek, že byl k dispozici ohromný, nepřehledný objem informací, které nám servírovaly naprosto protichůdné názory, dohady a nepodložená tvrzení. Přímo lavinovitě se šířily a dodnes šíří zprávy z kategorie „fake news“, tedy zprávy dezinformační.

Protože pro mě bylo, vzhledem k profesi snadnější se orientovat v informacích, poslal jsem v březnu 2020 vedení obce a naší praktické lékařce do češtiny přeložený fundovaný článek, vysvětlující situaci a na grafech počítačových predikcí jasně ukazující, co nás čeká. Bohužel, vše se splnilo! Již v této době mně někteří z Vás žádali, abych do občasníku situaci srozumitelným

způsobem vysvětlil. Dokonce jsem to Víťovi Paulovi slíbil, ale nesplnil. Důvodem bylo to, že jsem si plně uvědomoval, že **nejsem odborníkem, který má puvoár se vyjadřovat k virologii, epidemiologii nebo léčbě infekčních nemocí**. Nechtěl jsme se zařadit mezi kolegy zvučných jmen, kteří nás seznamovali se svými názory na problematiku, které nerozuměli. Další vývoj pandemie také jasně ukázal, že nejde o „chřipečku“. Prostě **v problematice pandemie Covid-19 jsem jenom malinko lépe informovaným laikem**. V té době se odborníci po celém světě snažili zkoumat nový virus, odhadnout jeho další chování, infektologové se teprve učili, jak léčit nemocné, snižovat úmrtnost a nejlepší vakcinologové planety se snažili rychle vyvinout vakcíny proti velmi nakažlivému nepříteli.

Dnes je situace úplně jiná. Stále ještě nemáme lék, který by zničil původce, ale byly vyvinuty a schváleny léky, které sníží vnímavost k infekci a které modulují intenzivní imunologickou odpověď nemocného na infekci, tedy ten proces, který je zodpovědný za smrtelný průběh těžce nemocných. Nejdůležitější ale je, že jsou k dispozici bezpečné, schválené vakcíny, které umožňují zastavit šíření covidové infekce v populaci. **Jedině dostatečná proočkovanost populace totiž eliminuje tuto infekci v určité oblasti, zemi, případně světadílu.**

Protože jsem se setkal s řadou velmi inteligentních lidí, kteří vakcinaci odmítají, vyhověl jsem redakci našeho občasníku a dovolím si se s Vámi podělit o své názory. Omlouvám se, a plně si uvědomuji, že nejsem expert. **Pojďme se ale na problematiku pandemie Covid-19 podívat „selským rozumem“.**

Hodně lidí se nechalo svést na scestí a přemýšlí o tom, **zda se virus na lidskou populaci přenesl z přírody**, nejčastěji se píše o rezervoáru v koloniích netopýrů, kteří jsou oblíbenou pochoutkou asijských gurmánů. Proti tomu ale argumentují jiní odborníci, že jde **o virus laboratorního původu**, který byl záměrně rozšířen anebo „unikl“ kvůli chybnému zabezpečení laboratoří. Není nejmenších pochyb o tom, že všechny světové velmoci provozují laboratoře, vyvíjející přísně zakázané biologické zbraně. Tyto výzkumy jsou tak tajné, že věřím tomu, že o nich nevědí ani prezidenti a předsedové vlád. Pravdu se dozví naše vnoučata, až za 50 – 70 let budou odtajněny archivy. Je otázka, zda to bude naše potomky ještě zajímat.

Selský rozum nám ale říká, že je jedno, odkud virus pochází, je tu s námi, musíme s ním bojovat a naučit se s ním žít.

Dalším argumentem je, že **o Covidu-19 a jeho mutacích nic nevíme**. Ano, my laici určitě ne. Virologové ale vědí, že jde o coronavirus, znají velmi přesně jeho morfologii, vybavení viru pro průnik do lidských buněk i mechanismus, kterým buňky některých orgánů zničí. Vědí také, jak dlouho se udrží ve vzduchu, na různých površích a jak ho zneškodnit.

Proti vakcinaci se argumentuje tím, že **se o vakcínách nic neví!** Není to pravda. Jde o postup, který se osvědčil v boji proti řadě infekčních nemocí! V r. 1796 britský praktický lékař Jenner naočkoval 8letému dětskému pacientovi hnis ze vřídka kravských neštovic. Po lehkém průběhu kravských neštovic chlapci naočkoval pravé neštovice a pacient neonemocněl. Objevil tak vakcinaci (název je z latiny – vacca = kráva). Již 1840 bylo potom ve Velké Británii uzákoněno povinné očkování proti neštovicím s postihem rodičů, kteří by očkování odmítali. Běžně se očkuje proti černému kašli, spalničkám, zarděnkám, záškrtu, dětské obrně a dalším nemocem a o problematice vědí hodně praktičtí lékaři pro děti a dorost. Bývalé Československo bývalo totiž velmi úspěšné v eradikaci dětských infekčních chorob, protože jsme dosáhli vysoké proočkovanosti populace. Po r. 1989 se procento proočkovanosti snížilo, a tak pediatři znovu diagnostikují choroby, se kterými jsem se já jako student nikdy nesetkal. A jak je to s vakcínami proti Covidu-10? Člověk nemusí mít dvě vysoké školy (které mimochodem nejsou stejně „patentem na rozum“, jak ukázala současná situace), aby si zjistil, že v době zveřejnění tohoto článku **bylo očkováno téměř 7 miliard obyvatel** všech kontinentů, jsou přitom přísně sledovány a statisticky hodnoceny lehké i závažné nežádoucí reakce.

Schválené a podávané vakcíny nespadly z nebe, ani nebyly ukvapeně vyvinuty. Výrobci použili desítkami let prověřené postupy a modifikovali vakcíny tak, aby byly účinné proti Covidu-19, případně i jeho mutacím. Úpravou logistiky jenom zkrátily období registrace, protože každý odklad schválení znamenal další desetitisíce zemřelých.

Řada lidí věří tomu, že **je vakcinace nebezpečná**. Ano, každý farmaceutický přípravek je nebezpečný a výrobce je povinen tato nebezpečí podrobně uvést v příbalové informaci. Standardně jsou uváděna i přesná čísla informující o stupni nebezpečí při aplikaci konkrétního léčiva. Pečliví pacienti si tyto informace čtou a mívají problémy s „užíváním takového sajrajtu“. Proto si ale účinné léky nekupujeme v samoobsluze nebo na internetu, ale necháváme se vyšetřit praktickým lékařem či specialistou. Ten má dostatečné vzdělání a zkušenosti k tomu,

aby uměl posoudit potenciální přínos medikace proti nebezpečí, které je s indikací léku spojené u nemocného.

Samozřejmě proto také **přesně známe nebezpečí, které pro nemocného může znamenat podání konkrétní vakcíny**, a také známe statistické údaje o četnosti výskytu jednotlivých komplikací. V očkovacím zařízení požadují nejen základní osobní identifikaci, ale anamnézu a ve sporných případech vyjádření praktika či specialisty k indikaci u konkrétní osoby/konkrétního pacienta.

Když si sedáme na kolo, do auta, na motorku, do autobusu či vlaku, vystavujeme se také vždy nebezpečí úrazu či úmrtí, a přesto jedeme, a ještě za to zaplatíme.

Selský rozum nám umožňuje si uvědomit limitaci našich vědomostí. Stejně jako při jakémkoliv jiném zdravotním zákroku necháme rozhodnutí na kompetentním lékaři či lékařce a většina z nás názor lékaře respektuje.

Je normální, že se snažíme získat určité představy o svém zdravotním stavu, o medikaci, ale stejně tak o dění okolo nás i ve světě. **Jak tedy rozlišit seriózní informace od balastu domněnek, dohadů, nekvalifikovaných odhadů a záměrně šířených nepravd? Je to velmi těžké, a proto se nezlobím na spoluobčany, kteří o nebezpečnosti Covidu-19 pochybují, ani na ty, kdo očkování odmítají.**

Velmi by asi pomohlo, kdyby se tito spoluobčané mohli na vlastní oči přesvědčit o realitě. Stačilo by hodinu, dvě sledovat, jaké úsilí zdravotníků znamená léčba nemocného, za kterého dýchají přístroje a jehož nedostatečný krevní oběh zajišťuje modifikovaný přístroj, pracující na principu mimotělní oběhu (ECMO – „ExtraCorporeal Membrane Oxygenation“). A přitom všude v okolí takového pacienta je velká koncentrace („nálož“) nebezpečného viru, ohrožujícího samotné zdravotníky i jejich rodiny. Od věci by nebylo také vidět, kolik takováto léčba stojí a že je bohužel zatím jenom v 50 % úspěšná. Oči pochybovačů by možná otevřela návštěva přeplněných chladících zařízení krematorií, která nezvládají zemřelé zpopelňovat.

Obecně je třeba s obrovským objemem dostupných informací zacházet obezřetně a exaktně! Když budeme uvažovat o právě diskutovaném problému, nesledujme „vejšplechty“ vědců a lékařů jiných oborů než virologie, epidemiologie a infekčního lékařství. Nezdržujme se ani názory jednotlivců, odborníků uvedených oborů! Mýlit se je lidské a demokracie umožňuje

šířit i zcestné, neověřené, a dokonce i jednoznačně škodlivé informace. **Sledujme doporučení Ministerstva zdravotnictví, UZIS (Ústav zdravotnických informací a statistiky ČR), České lékařské komory, České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně a jednotlivých odborných společností, především Společnosti vakcinologické.** Pokud jste jazykově vybavení, objektivní údaje a hodnocení situace najdete na serverech prestižních univerzit, pravděpodobně největší výpovědní hodnotu má v současnosti **server University Johna Hopkinse v Baltimoru, v USA.** Server dostává a statisticky zpracovává data z celého světa a z jeho informací vycházejí zdravotníci, organizátoři zdravotnictví i politici celého světa včetně ČR.

Z pohledu „selského rozumu“ vidím jako nejdůležitější tyto informace:

- 1) Účinnost vakcín proti závažnému onemocnění (včetně úmrtí) je 96,7%.**
- 2) Výsledky srovnání výskytu onemocnění, vyžadujícího hospitalizaci u neočkovaných a očkovaných. V srpnu t.r. to bylo prokázáno, že neočkovaných bylo v nemocnici léčeno 17krát více než očkovaných. Navíc, očkovaní mají statisticky významně menší výskyt těžkých průběhů.**
- 3) Očkovaní sice mohou Covid-19 přenášet, ale nálož infekce pro okolí je významně nižší.**

Odmítání vakcinace není také nic nového a z výše zmíněné historie nepřekvapí, že protesty proti povinnému očkování se v Anglii objevily již v r. 1853. V r. 1867 vznikla první antivakcinační organizace, vydávající vlastní časopis. Vítr z plachet odmítačů znamenal vývoj situace ve Švédsku, kde byla proočkovanost proti variole (neštovicím) 90 %. Ve Stockholmu ale obyvatelstvo očkování odmítalo, proočkovanost v r. 1872 klesla na 40 % a svět šokovala epidemie, která vypukla roku 1874.

Z toho, co víme o viru SARS-CoV-2, průběhu pandemie a výsledcích očkování schválenými vakcínami, **je jasné, že neočkovaní představují nebezpečí pro své okolí, zejména pro osoby vyššího věku a oslabené. Je proto namístě zavést opatření, která toto nebezpečí pro ohroženou populaci sníží, nebo eliminují.**

Závidím občanům těch zemí, jejichž politici mají odvahu povinné očkování zavést. **Nevidím nic demokratického na tom, když bude neočkovaný zdravotník ohrožovat své pacienty, neočkovaný pedagog své žáky, neočkovaný sociální pracovník své klienty** a samozřejmě bychom mohli jmenovat další profese.

I když není žádných pochyb, že výhody očkování obrovsky převažují nad minimálními riziky očkování, je třeba akceptovat realitu – očkování může jedince poškodit, sice vzácně, ale někdy i závažně.

Kdo jsou antivacionalisti/alternativci? Jde o velmi nehomogenní část populace, různé zájmové skupiny. Více odmítáčů je mezi zastánci alternativní medicíny, holistického přístupu, celotělové medicíny, homeopatie, esoteriky a samozřejmě jsou odmítači ekonomičtí – také nic nového. Britský lékař Andrew J. VAKEFIELD publikoval v r. 1998 v prestižním časopise Lancet práci, která ukazovala na spojení MMR očkování (spalničky, příušnice a zarděnky) s autismem a zánětlivými chorobami střeva. V roce 2011 se musela redakce časopisu omluvit čtenářům, protože se ukázalo, že šlo o podvod za úplatek v přepočtu za 2 miliony Kč.

Řada odmítáčů vzosně argumentuje dějinami a neuvědomuje si, že dějepis je vždy upravován vládnoucím režimem, nejen v diktaturách, ale i v současnosti u nás. Srovnávání s holokaustem, nebo s 50. léty u nás mně bolí, protože jsem 50. léta jako dítě zažil. Odvolávají se na Listinu lidských práv a svobod a zapomínají, že **pandemie Covid-19 znamená krizovou situaci, odpovídající válce**. Přináší stovky tisíc a miliony raněných (= nakažených nemocných) a i v naší malé zemi desetitisíce mrtvých.

O úrovni politického vedení země a minulých vlád vypovídá skutečnost, že ani 30 let po „Sametové revoluci“ **nemáme legislativu pro krizové situace národního a nadnárodního rozsahu, odpovídající v podstatě válečnému stavu.**

V takovéto situaci musí být jednotné velení s vědomím toho, že chybné rozhodnutí není vyloučené, tak jako třeba v situaci válečné. Není čas široce diskutovat vhodnost nebo nevhodnost určitých opatření. Musí být jasné, kdo garantuje vyhodnocení medicínské, epidemiologické i ekonomické situace a připravuje rozhodnutí. Není možné, aby média informovala občany o tom, že ten nepřítel není až tak nebezpečný a že nejspíše sám odejde.

Proč jsem se rozhodl Vás oslovit, je skutečnost, že naše zdravotnictví má z řady důvodů omezenou kapacitu. **Pokud se nepodaří pandemii Covidu-19 zastavit, hrozí kolaps zdravotního systému země.** Chceme zažít to, co museli vytrpět obyvatelé např. některých regionů Itálie v minulém roce? Nechtěl bych používat principy válečné medicíny a rozhodovat

o tom, kterého pacienta přijmeme a nabídneme mu léčbu a koho necháme zemřít doma či na ulici.

Vážení spoluobčané, děkuji těm, kteří měli trpělivost a dočetli text až sem! Budu šťastný, když alespoň několik z Vás zkusí použít vlastní „selský rozum“ k vyhodnocení situace a pochopí potřebu podstoupit zanedbatelné riziko očkování.

HOVOŘME SPOLU

Gabriela Laštovka

K napsání tohoto článku mne vede současné dění, kdy je cílená ostrakizace jedné části společnosti – neočkovaných. Bohužel i lidé, kteří jsou vzdělaní, vykřikují do médií a na sociálních sítích někdy až děsivé závěry (z mého úhlu pohledu jsou některé výroky těžkým porušením etiky, lidskosti a důvodem k odebrání diplomu). Věřte mi, že první, co vidím, je Goebbelsova řeč na adresu Židů v době holocaustu. Rozdělování společnosti tímto, k tomu všemu vládou a médií podporovaným způsobem, je konec demokracie, ztráta základních svobod, podpora hysterie a paniky...

Od 1. listopadu vešla nová pravidla do naší společnosti požehnaná vládou, od tohoto předušičkového dne se oficiálně začala naše společnost dělit na lidi společensky akceptované a neakceptované, očkované a neočkované. Co to znamená? V médiích jsou neočkovaní zmiňováni jako hrozba společnosti, která neohleduplně šíří virus C 19, díky této skupině „neohleduplných“ údajně vznikají mutace tohoto viru apod.

Náměstkyně ministra zdravotnictví Martina Vašáková v dopoledním vysílání Prima CNN ze dne 31. 10. 2021 se vyjádřila, že v současné době je důležité mít použitelný nástroj jako donucovací prostředek, který by vedl k vyšší proočkovanosti (poslušnosti), v podobě vytváření tlaku na neočkované tím, že tato skupina bude oproti skupině očkovaných znevýhodněna, prozatím povinnou úhradou za PCR a AG testy. Jenom k trpkému pousmání, jak mi bylo sděleno paní ředitelkou, i účast na třídní schůzce na základní škole bude vyžadovat minimálně AG test, pokud se rodič neprokáže takzvanou bezinfekčností, to znamená buď proděláním nemoci C 19, nebo očkováním.

Dle informací WHO (Světové zdravotnické organizace) jsou potenciálními přenašeči viru C 19 obě skupiny.

Nevím, jestli by někoho v nedávné době napadlo sankciovat a rozdělovat společnost například kvůli lidem závislým na návykových látkách (lidé závislí na nikotinu, alkoholu apod.) a vyvozovat pro ně dopady kvůli jejich pravděpodobné zátěži pro společnost ve sféře zdravotní a sociální. Měli bychom se pozastavit nad tím, co se děje, chtít více informací od odborníků, kteří se věnují roky výzkumům, které souvisejí s tímto tématem, které nás dělí. Hovořme spolu, abychom si mohli udělat na celou tuto kauzu skutečný úsudek, bavme se se zdravotníky, vědci, sociology a psychology, nenechejme se zmást zavádějící jednostranností.

Jsme Češi a máme historii své země v krvi, víme, jak snadné je lidi zmást a svést z cesty pod vlivem strachu, manipulace a nenávisti, vzpomeňme na dobu poměrně nedávnou před rokem 1989, na 50. léta, na dobu normalizace, na holocaust ale i dobu Rakouska-Uherska. Mám moc ráda dějiny, nejen naší krásné země, a v souvislosti s dnešním děním mi občas mrazí i z toho, jak jsme jako lidstvo nepoučitelní, jak snadno slepě uvěříme něčemu, co je nám předkládáno jako jediná správná cesta, propagována médii. I o to je dnešní doba těžší: „... udělejme za koronavirem tečku...“, zkusme si udělat úsudek bez nátlaku, apelujme na vládu, ať připustí argumenty i těch, kteří očkování odmítají, protože i oni mají informace od odborníků a z odborných článků ve světě, k těmto informacím se zatím lze dostat, ať vláda ČR přečte smlouvy uzavřené s očkovacími společnostmi (mimochodem jedná se o celosvětový problém a rozhodně už ne o konspirace), ať připustí rizika, která mohou očkováním vzniknout a která bohužel nejsou zanedbatelná (viz pro začátek MUDr. Soňa Peková, PhD, prof. RNDr. Jaroslav Turánek, CSc ..), rozhodně tímto nechci šířit strach mezi očkovanými, ale nechci ani odepřít právo odmítnout nechat se očkovat, pokud mám vážné pochyby o jeho smysluplnosti. To, co se děje, se mne samozřejmě dotýká, mimo jiné i existenčně, pracuji jako sociální pracovníce, ale pro nedostatek personálu jsem též v první linii jako pečovatelka, samozřejmě se všemi prostředky (rouška, dezinfekce, rukavice), co mají klienta ochránit. Mám ráda lidi a i svou práci a myslím si, že ji někdy upřednostňuji na úkor své rodiny, ale vím, že pokud vláda vezme v potaz povinné očkování pro zaměstnance v sociálních a zdravotních službách, což doporučila ČLK na svém jednání ze dne 9. 10. 2021, znamená to pro mne konec působení v této sféře, protože přes informace, které mám, je pro mne očkování nepřípustné. Je to mé zjištění, můj úsudek a má volba. Pohybuji se v sociálně zdravotní sféře téměř 20 let a můj postoj není

ojedinělý, neumím si a ani nechci si představit, jak stát ustojí situaci, kdy nebude dostatek pečovatelů, sociálních pracovníků, ale hlavně zdravotníků, protože už teď mluvíme o personálním nedostatku lidí s tímto vzděláním. Respektujme Listinu základních práv a svobod, respektujme Norimberský kodex, ctěme zdravou svobodu slova, ctěme de lege artis (dle umění lékařského) - lékařské postupy, které se ani v dnešní době, stejně jako délka těhotenství nedají zkrátit, nedopustíme, aby nás veřejní činitelé, kteří by měli umět zachovat a hájit práva, jak jednotlivce, tak celé naší společnosti, měli rozdělit na nenávislné skupiny.

Ráda bych vše zakončila citátem člověka, kterého si velmi vážím:

„Nevěř tomu, čemu nerozumíš, ale nezavrhuj, cos neprozkoumal“ Karel Čapek

JAK JSEM SI NEKOUPILA BOTY

Lucie Baliharová

Po revizi botníku před přicházející zimou jsem dospěla k závěru, že stav obuvi, která se v botníku nachází, mi nezaručí dostatečný teplotní komfort v chladném období. Cesta do města byla nevyhnutelná.

Zamířila jsem do obchodu s mou oblíbenou značkou bot a věřila, že neodejdu s prázdnou. Odešla jsem bez bot a navíc s nepříjemným zážitkem. Se zážitkem, který souvisí se současnou covidovou dobou, proto jsem se rozhodla se s vámi o něj podělit.

Zkoušela jsem si už asi třetí botky, všechny hřejivé a pohodlné, když do obchodu vešla další zákaznice. Začala se omlouvat, že nemá respirátor... Dýchací cesty si nechránila ani prodavačka. Já ano. Situaci bych nijak neřešila, asi bych si něčeho nepatřičného v zaujetí vidiny nových bot ani nevšimla, kdyby na omluvu zákaznice nereagovala prodavačka:

„Já kašlu na vládu a její opatření... Ani v Hradci ve Futuru nenosím roušku...!“ Nejen to, co prodavačka (v důchodovém věku, tedy riziková skupina) řekla, ale hlavně jakým tónem, mě nastartovalo, nedokázala jsem nereagovat. V jejím hlase zazněl pocit vlastního hrdinství, jako kdyby byla statečnou účastnicí odboje. Jenže mně běžely před očima snímky na smrt

unavených zdravotníků, pacientů na kyslíkových přístrojích.... „Tak tohle řekněte vyčerpaným sestřičkám na covidáriích (*řekla jsem to ale trochu víc expresivně*).“ Prodavačka i zákaznice se hájily právem na vlastní názor, to jsem jim rozhodně neupírala, ale na boty mě přešla chuť. Právě zkoušenou botu jsem rázně postavila na pult a velmi rychle obchod opustila. Tkaničky u svých starých bot jsem si zavázala až na chodníku.

Banalita? O čem tato příhoda je? O tom, že nebojujeme všichni společně s jedním nepřítelem, a proto se nám nedaří ho porazit. Někteří se snaží bojovat s koronavirem, zdravotníci, vláda, občané, kteří se chovají ohleduplně a zodpovědně. Ostatní bojují proti jinému nepříteli, jako výraz osobního názoru bojují proti vládě a jejím opatřením. Mám pochopení pro rozladěnost a vzdor těch, kteří se kvůli protiepidemickým opatřením dostávají do existenčních potíží. Nemám pochopení pro paní prodavačku....

P.S. Pro mě nepříjemný zážitek jsem potřebovala vykompenzovat něčím příjemným, a tak jsem v květinářství zakoupila dvě růže. Oči paní květinářky se na mě mile usmívaly, ústa a nos byly zakryté respirátorem. Jednu růži jsem si nechala a druhou podarovala první osobu, se kterou jsem promluvila, svou kadeřnici. Měla radost i respirátor.

PRÁVO NA PRŮMĚRNOST

Dagmar Ruščáková

Vídáte je kolem sebe – běžkař, který kráčí, ač ostatní kolem bruslí i do kopce, dítě brnkající na kytaru bez ambicí uspořádat koncert, zahrádkářka pečující jen o několik záhonků. Normální průměrní lidé, žijící své životy podle svých možností a priorit.

V našem médii dirigovaném světě se však průměrnost nenosí. Je nám vnucována snaha o neustálé vylepšování, zvyšování výkonnosti, a kdo si žije bez těchto ambicí, jako by ztrácel na hodnotě. Jako by se zapomnělo, že průměrnost je normální.

Ze světa médií na nás pořád útočí otázky: Jste dokonale štíhlí? Jste dokonale fit? Umíte cizí jazyky? V čem jste nejdál, nejvýš... nejlepší? A následují rady, kolikrát každou chvíli jiné, podle kterých prý máte šanci se na jakýkoliv ze zmíněných vrcholů aspoň podívat, když už se tam nevydrápete.

I když si stokrát řeknete, že to jsou bláboly, a o něčem se pořád psát a mluvit musí, stejně v člověku hlodá nejistota – opravdu stačím nárokům dnešního světa?

Někdy je těžké akceptovat sama sebe. A to nejen přijmout svá omezení, ale hlavně umět si dát kredit za to, v čem jsme dobří, byť to třeba nedosahuje kvalit první ligy. Je důležité nenechat zvítězit strach z nedokonalosti, protože ten nás umí zastavit dřív, než se vůbec o něco pokusíme. Co by nám v životě zbylo, kdybychom směli dělat opravdu jen to, v čem vynikáme?

Takže až budete zase mudrovat nad tím, zda běháte dostatečně vytrvale, zda skutečně umíte vychovat své děti a psa, či jestli má vůbec cenu se tu angličtinu učit, když vám pořád chybějí slovíčka, tak neklesejte na mysli.

Většina lidí je na tom stejně, dokonce i ti brilantní mají slabé stránky. Není třeba být dokonalý ve všem, do čeho se pustíte, hlavně, že něco děláte. Kdo ví, třeba zrovna dnes vyhraje neoficiální soutěž o nejmilejší úsměv nebo o nejlepší švestkové knedlíky v široké rodině:))

VÍNO V DOUBRAVICI

Vít Paula

Před časem jsem se tu zmínil o pěstování vína na našem pozemku v Doubravici.

V roce 2019, s jednoduchými prostředky, se nám povedlo slušné víno.

Na jaře dalšího roku přišly v květnu ranní mrazy a zasáhly viničku na nejcitlivějším místě - v květu. Topil jsem svícemi celé noci, ale nestačilo. Za pár týdnů keře znovu rozkvetly. Ale přesto, že jsem se sklizní čekal dlouho do podzimu, v moštu bylo málo cukru. Nechtěl jsem doslazovat. Kyselinka tam vyhrála a víno jsem vylil. Těch pár jarních týdnů neznamenal jen časovou ztrátu, ale i ránu fenologickému vývoji hroznů. Víno je zkrátka konzerva a nic neodpustí.

V letošním roce jsme zažili chladné jaro, ale bez ranních mrazíků. Na keřích kvetlo úplně všechno, takže se muselo redukovat.

Sklizeň proběhla koncem září, přímo na keřích probíhal výběr hroznů. Co se týče množství moštu, je podobné tomu z roku 2019. Vzhledem ke chladnému jaru je nepatrně nižší obsah cukru, víc vystupuje chuť grepu. Na jaře uvidíme.

Jinak, jestli půjde vše, jak má, mohli bychom v příštím roce očekávat panenskou úrodu Cabernetu Cortis, ale nechci to zakřiknout.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Významná životní jubilea oslavili a oslaví:

rok 2021

červen – Marta Kozová, Anna Derdová, Karel Hrdina

červenec – Marie Hrdinová, Dagmar Haňáčková, Zdenka Čerychová, Lucie Baliharová

srpen – Jaroslav Čapek, Martin Ruščák, Věra Karlová, Vlastimil Horných

září – Karel Černý, říjen – Miroslav Šinkman, Vlastimil Jarolímek, Petr Pařík, Ludmila Ježková

listopad – Vratislav Tomeš, Martin Horáček

prosinec – Jiří Salavec, Miroslav Machek

rok 2022

leden – Marie Malá, Jindřich Klust, Martin Strnad, únor – Jiřina Salavcová, Marie Machková

březen – Milada Novotná, Miluška Rambousková, Drahomíra Lacziková

Pro bystré hlavy – řešení

Bylina – Orsej jarní (orloj, Ruska, sever, Erben, jmění)

Český herec – Karel Roden (akord, baron, brada, leden, clona)

Obrázky – 19 žáků

Čtyři kamarádi – Pavel Drábek, Jiří Svoboda, Zdeněk Rada, Josef Vondráček

PRO BYSTRÉ HLAVY

Ing. Josef Brož

BYLINA

V prvním a posledním sloupci najdete rodové a druhové jméno byliny, jejíž květ můžeme v přírodě nalézt už v březnu nebo v dubnu.

		L	
		S	
		V	
		B	
		Ě	

věžní hodiny

Slovanka

světová strana

autor Kytice

majetek

		O	
		R	
		A	
		D	
		O	

souzvuk tónů

nižší šlechtic

část hlavy

zimní měsíc

část fotoaparátu

ČESKÝ HEREC

V prvním a posledním sloupci najdete jméno a příjmení známého českého herce.

Řešení najdete výše.

OBRÁZKY

Petr se rozhodl, že o víkendu nakreslí obrázky pro své spolužáky z 8.B, pro každého jeden. V sobotu nakreslil polovinu obrázků, v neděli zbývajících devět. Kolik žáků chodí do té 8.B celkem?

ČTYŘI KAMARÁDI

Čtyři kamarádi měřili svoji výšku. Dověděli jsme se, že:

- Svoboda je menší než Pavel
- Zdeněk je větší než Vondráček
- Josef je menší než Drábek
- Svoboda je větší než Zdeněk
- Rada je menší než Jiří

Určete jména i příjmení všech čtyř kamarádů.

Tištěná podoba Doubravického občasníku je zdarma k dostání na Obecním úřadě v Doubravici nebo u Lucie Baliharové (Doubravice č.p. 172). Pokud máte zájem o výtisk do poštovní schránky, napište si na mob. č. 724 680 631.